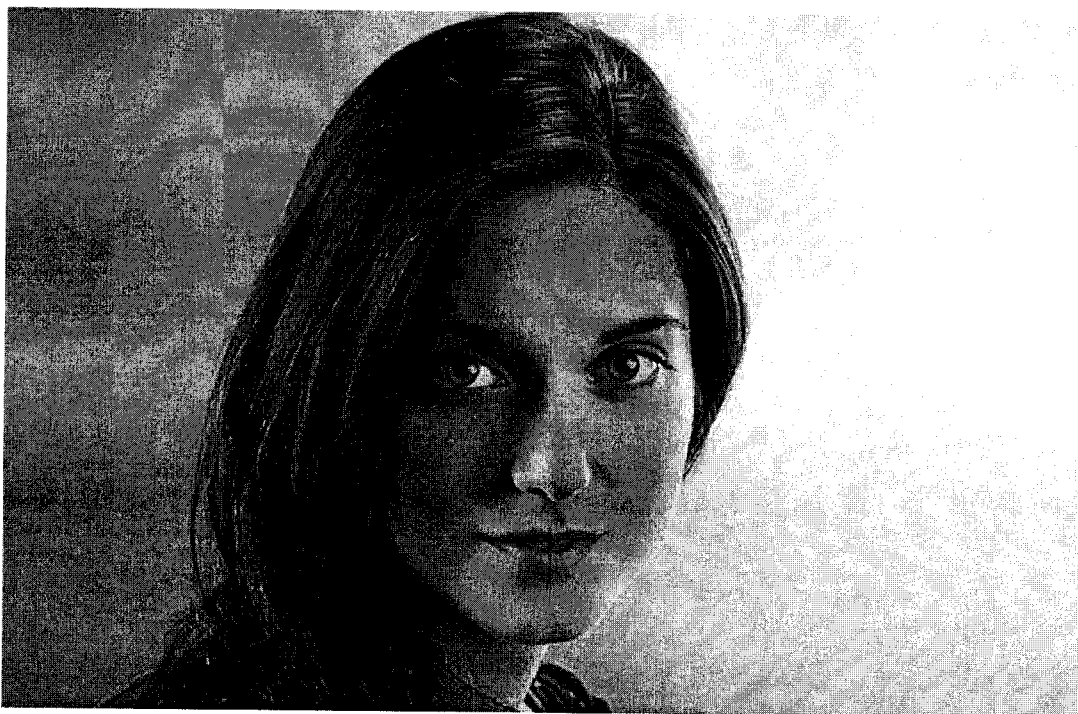

A világhírnév küszöbén – Interjú Bárdos Judittal

péntek 31st, október 2014 / 18:31

Category
Interjú, Kultúra

Post tags

Bárdos Judit, Komáromi Jókai Színház

Tetszik Megosztom 12 személy kedveli ezt

Bárdos Judit, a Komáromi Jókai színház fiatal csillaga, már három díjat bezsebelt: Kék angyal, Igrice, Nap a hálóban. A Fair play című filmje Oscar jelölést kapott. Merre tart a karrierje, és honnan indult városunk legújabb gyöngyszeme? A Bányavirág előadás főpróbája után beszélgettünk.

Judit, te ugye 2012 – ben a Sári bíró című népszínműben tűntél fel nálunk először. Idén pedig le is szerződöttél a Komáromi Jókai Színházzal. Mi szél hozott erre?

Harmadéves voltam a Pozsonyi Színművészeti Egyetemen, amikor Tóth Tibor igazgató úr megkeresett, hogy lenne pár szerep számomra. Ez időben a Pozsonyi Nemzeti Színházban is játszottam, így csak a következő évben tudtam elvállalni a felkérést. Idén ismét vendégszerepet kaptam a Velencei kalmár színdarabban, ezután pedig le is szerződtem.

Magyar származású lányként milyen volt szlovákul játszani a Pozsonyi Nemzeti

zajlott. Szlovákul tanultam bele a színész mesterségbe, így nekem ez természetes volt, így szoktam meg. Kihívásnak vettem, amit meg kellett oldani, soha nem gondolkodtam rajta, hogy esetleg ez nekem kellemetlen, mert szlovákul van, hanem épp ellenkezőleg, jó volt.

Nehéz volt a szlovák környezet után magyarok közt magyarul dolgozni?

Furcsa volt. Magyarul kommunikálni az egy természetes érzés, örömmel töltött el, viszont maga a játszás, érdekesen volt az elején. Nagyon oda kellett figyelnem a kiejtésre, hogy szépen hangozzanak a szavak. Akkor volt a legnehezebb, amikor még a szlovák darabok is mentek, de már jött a magyar szerep, így estéről estére át kellett váltanom a két nyelv között.

Sikerült már beilleszkedned? Hogyan fogadott téged a színész – gárda?

Gyerekkoromban a szüleimmel rendszeresen jártunk színházi előadásokra, úgyhogy én már ismertem a társulatot, ők viszont engem annyira nem. (nevet) De persze mindenki nagyon kedves és segítőkész volt. Nem tudom mennyire sikerült beilleszkednem, de hát muszáj. Mindenesetre én nagyon jól érzem magam itt.

Hogyan kell most elképzelni egy – egy heted? Ingázol? Hol laksz most épp?

Hát igen, kicsit összevissza vagyok. (nevet) A komáromi munkám mellett, Nyitrán is játszok egy darabban és Pozsonyba is rendszeresen járok, Szencen pedig lakom. Autóval utazgatok, és éppen két hete költöztem be a komáromi színészlakásba, úgyhogy itt van a bázis, ahol megpihenek.

És a szíved merre húz? Hol van esetleg párod, van időd egyáltalán párkapcsolatra?

Igen, a párom is színész, ő egy másik társulatnál játszik. Az elfoglaltságaink ellenére mindig sikerül összeegyeztetni és együtt tölteni a szabad időnket.

Akkor vissza a munkához. Most a Bányavirág című előadásban láthatunk téged. Meséj egy kicsit a darabról.

A Bányavirág egy tragikomédia, amely elismert és sokak által játszott darabbá nőtte ki magát. A trilógia első része (folytatásai a Bányavakság és a Bányavíz), egy erdélyi bányászfaluban játszódik, ahol a munkanélküliség okozta kilátástalanság sokakat alkoholizmusba és öngyilkosságba dönt. Hihetetlen jó humorú alkotás, fantasztikus szócickek vannak benne, nekem már első olvasás után megtetszett. A történet felülemelkedik a komor témán, és fekete humorral éri el, hogy a közönség szórakozzon a másik sanyarú sorsán. Mindössze öt szereplője van.

Én ezelőtt sosem játszottam még ilyen szűk körben, így sokat tanulhattam az idősebb színészkollégáktól.

Színpadi szerepléseiden kívül már nem egy filmben is szerepet kaptál. Az utolsó férfi 2006-ban, A ház 2011 – ben, mely több díjat is bezsebelt, idén pedig a holokausztot feldolgozó V tichu – Csendben, valamint a Fair play, német – cseh – szlovák koprodukció, Andrea Sedláčková rendezésében, melyet a csehek Oscarra is jelöltek a legjobb külföldi film kategóriában.

először kérdeznék rá erre (nevet). Akkoriban én még csak 17 éves voltam, konzervatóriumba jártam, és eszem ágában nem volt színésznőnek menni, mivel zongorázni tanultam. Ezt a készségemet a V tichu című filmben nagy örömmre újra kihasználhattam, Edit Kraus zongoraművész szerepében, aki idén, 100 évesen halt meg sajnos, pedig jó lett volna megmutatni neki a filmet. Jó volt újra gyakorolni, készülni a forgatásokra, és örülök, hogy megmutathattam a világnak, hogy én tudok zongorázni. (nevet)

A ház című filmben volt az első igazi filmszerepem, ekkor még elég tapasztalatlan voltam. Itt találkoztam először igazi, nagy kamerákkal. Ezt a forgatást nagyon élveztem. Már a forgatókönyv is nagyon jól volt megírva, díjnyertes is lett. A film egy kamaszodó lányról szól, akit nosztalgikus érzésekkel formáltam meg, hisz előjöttek az én kamaszkori problémáim. Ugyan én előnyben voltam a karakterem sorsához képest, mivel az én szüleim sohasem gátoltak, nem kellett lázadással elérnem a céljaimat, hanem mindig támogattak a döntéseimben, és a pályám útján is.

A Fair play – ben csehül kellett játszanom, amit végül leszinkronizáltak, mivel a prágai akcentust visszaadni, nem volt egyszerű feladat. Furcsa is volt, hogy más hangján szólaltam meg, mikor visszaneéztem. (nevet) Ez a szerep egyébként nagyon kemény fizikai felkészüléssel is járt, mivel egy futólányt alakítottam, így már fél évvel a forgatás előtt rendszeresen edzésekre jártam.

Film vagy színpad? Melyikben képzeled el inkább magad?

Nagyon örülnék, ha hívnának még filmezni, mert nagyon tetszik. Talán az benne a csodálatos, hogy kézzel foghatóbb, a felvételeknek köszönhetően megmarad. A színház viszont egy élő dolog, másfajta varázst ad, ami a film világából hiányzik. Szeretném kombinálni a kettőt, úgy lenne az igazi.

Mik a terveid, hol láthatunk téged legközelebb?

Nem igazán tervezek. Egyelőre van egy több koprodukciós film is, amiben lesz egy kis szerepem, aztán meglátjuk ki hív, és mire hív. Ami biztos, a Komáromi Jókai Színház darabjaiban rendszeres színész leszek.

(*Milány Kincső, fotó: Stefankovics József – főkép*)